

Teologia Reformată – Ce se ascunde în spatele ei?

5 Teologia legământului

Teologia Reformată este de obicei asociată cu conceptul de teologia legământului. Istoria omenirii și căile lui Dumnezeu cu ea sunt împărțite în așa-numitele legăminte. Înainte de crearea lumii, se vorbește despre un *legământ al răscumpărării*, adică un acord făcut înainte de a fi timpul între Tatăl și Fiul (și Duhul Sfânt).¹ Dumnezeu a făcut un *legământ al faptelor* cu Adam și un *legământ al harului* după căderea omului în păcat.² De la căderea omului în păcat, teologia legământului a pus accentul pe har, care este exprimat în legămintele cu Noe, Avraam, David și în noul legământ. „Vechiul legământ” (de la Sinai)³ a fost înlocuit de „noul legământ” și realizat în Biserică.⁴ În teologia legământului, Biserica este înțeleasă ca o continuare a Israelului (noul Israel), iar Legea rămâne în vigoare din punct de vedere moral. Este evident că această concepție doctrinară are apoi o influență și asupra vieții mele și că aceasta este ulterior caracterizată mai mult de o atitudine legalistă (adică de Lege). De altfel, se poate cădea în capcana legalismului și dacă nu ești înclinat spre viziunea Teologiei Reformate. În Teologia Reformată, însă, modul de gândire orientat spre Lege este ancorat în doctrină.

Deși Dumnezeu a încheiat diverse legăminte cu omul în diferite momente, nu citim nimic în Sfânta Scriptură despre un legământ al răscumpărării, al faptelor și al harului.

În opinia mea, ar trebui să fim foarte atenți cu expresii precum *legământul răscumpărării* (în legătură cu Persoane divine), deoarece există un singur Dumnezeu - termenul de *legământ* nu prea are sens aici, deoarece un legământ vorbește despre obligații reciproce și despre idei și opinii diferite, care nu pot exista în Divinitate (compară cu Ioan 5.19: „Fiul nu poate face nimic de la Sine Însuși, decât ceea ce-L vede pe Tatăl făcând; pentru că orice face El, acestea le face și Fiul la fel”).

Termenul de *legământ al faptelor* în relație cu Adam este explicat cu Osea 6.7 („Dar ei, ca Adam, au călcat legământul”, deși paralela de aici este mai probabil să fie găsită în faptul că, la fel cum Israel a încălcat legământul lui Dumnezeu, Adam a încălcat porunca), la fel ca și termenul de *legământ al harului*, care este explicat în cartea *Biblishe Dogmatik* a lui W. Grudem.⁵

Însă termenul de *legământ al harului* este derutant, în sensul că în primul rând nu este menționat în Biblie și, pe de altă parte, s-ar putea crede că se referă la noul legământ și la epoca Noului

¹ A se vedea: W. Grudem, *Biblishe Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 574-575.

² A se vedea, de exemplu, <https://www.evangelium21.net/media/859/die-bedeutung-von-buendnissen> [Accesat: 20.03.2025]; A se vedea: W. Grudem, *Biblishe Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 572-573.

³ Acest legământ nu face parte din legământul harului. Este unul dintre așa-numitele „legăminte administrative”. A se vedea: W. Grudem, *Biblishe Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 577 (nota de subsol 6).

⁴ A se vedea: W. Grudem, *Biblishe Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 577-578.

⁵ A se vedea: W. Grudem, *Biblishe Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 572-579.

Teologia legământului

Testament. Dar în felul în care Teologia Reformată îl interpretează nu este așa. Legământul harului ar fi început deja cu sămânța promisă lui Adam (Geneza 3.15) și a luat ulterior diverse forme.⁶ De asemenea, este o problemă faptul că „partenerii contractuali” nu știau absolut nimic despre aceste legăminte (legământul faptelor, legământul harului). Legământul cu Noe sau cu Avraam a fost încheiat după criterii clar definite, prin care fiecare parte știa care sunt condițiile.

Consider că ar fi mai bine dacă diferențele dintre diferitele epoci în relațiile lui Dumnezeu cu omul ar fi clarificate pe baza unor afirmații biblice clare. Termenii de legământ al răscumpărării, legământ al faptelor și legământ al harului sunt greu de înțeles pe baza Sfintei Scripturi și nu se vede partea excepțională și specială a Bisericii despre care vorbește apostolul Pavel în Epistola către Efeseni. Pavel nu vorbește aici despre un legământ al harului, ci despre faptul că i-a fost încredințată „administrarea harului” (Efeseni 3.2). Această administrare există doar începând cu Pavel, ea este destinată erei creștine și nu trebuie confundată cu un legământ al harului de la Adam încoace.

Căile lui Dumnezeu cu oamenii nu au fost întotdeauna aceleași. De-a lungul timpului, Dumnezeu a dezvăluit din ce în ce mai mult din Sine, iar acest fapt a schimbat și poziția credincioșilor în raport cu El.

Iată câteva exemple:

- **Matei 11.13:** Pentru că toți profeții și legea au profetizat *până la* Ioan.
- **Luca 16.16:** Legea și profeții au fost până la Ioan; *de atunci* Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se vestește și fiecare dă năvală să intre în ea.
- **Luca 7.28:** Între cei născuți din femei nu este nici unul [profet] mai mare decât Ioan [Botezătorul]; *dar cine este mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el.*
- **Ioan 4.23:** *Dar vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui.*
- **Luca 21.24:** *Și vor cădea de tăișul sabiei și vor fi duși captivi printre toate națiunile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, până se vor împlini timpurile națiunilor.*

Numai examinând căile lui Dumnezeu cu oamenii și înțelegând criteriile distinctive putem vedea de ce timpul nostru, de exemplu, diferă într-un mod atât de extraordinar de toate celelalte epoci și de ce Pavel vorbește aici, pe bună dreptate, despre o „administrare a harului lui Dumnezeu” (Efeseni 3.2) și despre „bogății de nepătruns” pe care i s-a permis să le vestească (Efeseni 3.8). Apostolului îi fusese revelat ceva „nemărginit” (Efeseni 2.7), ceva care depășea cu mult alte epoci. Deși teologia legământului recunoaște binecuvântările mult mai mari ale noului legământ în contrast cu vechiul legământ⁷, ea nu vede că binecuvântările cerești ale unui creștin depășesc cu mult noul legământ (compară cu Efeseni 1). Nu Legea a fost scrisă pe inimile credincioșilor, așa cum se promite în noul legământ, ci Hristos Însuși. Nu promisiunile *pământeste* se împlinesc în Biserică, ci credincioșii din Biserică posedă toate binecuvântările din *cer* (Efeseni 1.3).

⁶ Ibidem. pag. 577.

⁷ A se vedea: W. Grudem, *Biblische Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW+ Arche-Medien) 2018, pag. 578-579.

Teologia legământului

Dacă dorim să ajungem la o înțelegere sănătoasă a Bibliei, trebuie să facem distincție între diferitele epoci din Biblie, în care Dumnezeu a tratat cu omul într-un anumit fel. În timp ce Teologia Reformată suprapune Bibliei categorisiri din afara Bibliei, găsim diferitele epoci în Scriptura însăși.

Comentatorul biblic L.S. Chafer scrie:

Probabil că realizarea faptului că în Scriptură există diferite epoci ale mântuirii aruncă mai multă lumină asupra întregului mesaj al Bibliei decât orice alt aspect al studiului biblic. Adesea, prima înțelegere clară a epocilor mântuirii și a scopurilor revelate de Dumnezeu în ele este începutul unei cunoașteri utile a Bibliei și al unui interes personal în creștere pentru Biblie.⁸

Nimeni, care citește cu sinceritate Cuvântul lui Dumnezeu, nu poate ignora faptul că Dumnezeu a tratat oamenii diferit în epoci diferite.⁹ De altfel, aceasta nu are nimic de-a face cu căile diferite de mântuire. În această privință, nu sunt atât de atașat de termenul „epocă a mântuirii”.

Apoi apar în mod firesc alte întrebări: Ce reguli, ordine și principii dă Dumnezeu pentru o anumită epocă? Ce instrucțiuni se aplică pentru noi, creștinii? Ce învățăm din instrucțiunile care nu se aplică direct nouă, creștinilor? Nu totul este scris *pentru* creștini, dar creștinii pot învăța ceva *din orice* (2 Timotei 3.16,17; Romani 15.4; 1 Corinteni 10.6,11). Dacă luăm în considerare aceste întrebări simple atunci când citim Biblia, vom fi câștigat deja mult.

Prima întrebare, atunci când citim Biblia, trebuie să fie: *Cui îi este adresat acest text biblic?*

Apoi ne putem pune întrebarea: *Ce îmi spune textul despre Dumnezeu și despre Domnul Isus?*

Și abia apoi trebuie să ne întrebăm: *Ce are de spus acest text pentru mine?*

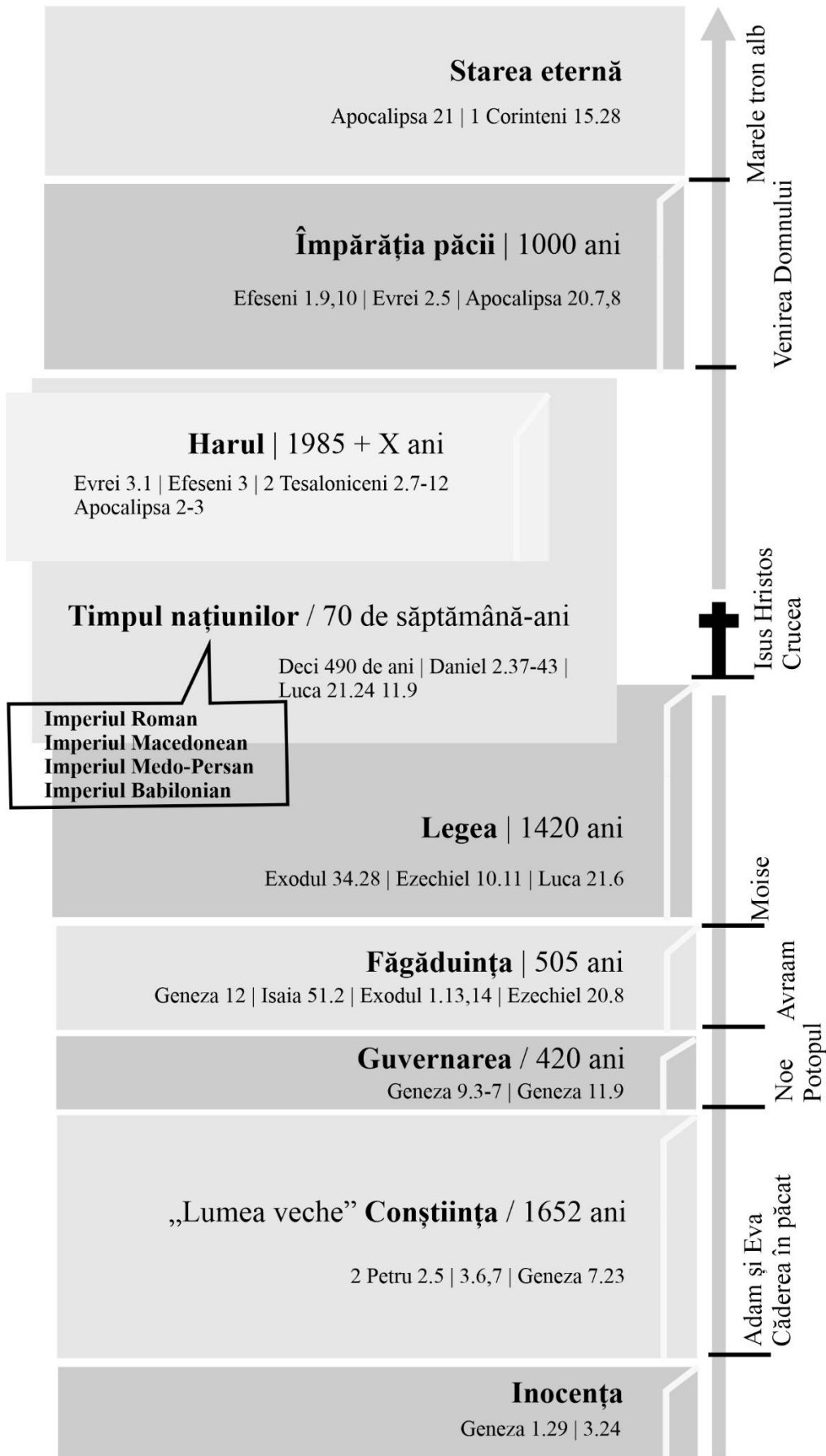
Oricine studiază epocile cu atenție își va da seama că fiecare dintre aceste epoci se încheie în declin sau, mai rău, este caracterizată de eșec la scurt timp după ce a început. Această observație ne poate ajuta să recunoaștem că creștinătatea nu se îndreaptă spre o trezire spirituală pe scară largă, ci spre marea apostazie (compară cu 2 Tesaloniceni 2), ceea ce, la rândul său, nu Îl împiedică pe Dumnezeu să dea treziri spirituale localizate în anumite momente și, de asemenea, să trezească indivizi.

Pe pagina următoare se găsește o prezentare generală a epocilor¹⁰ acțiunilor lui Dumnezeu cu omul:

⁸ L.S. Chafer, J.F. Walvoord, *Grundlagen biblischer Lehre*, Dillenburg (CVD) 1994, pag. 131.

⁹ Aici presupun că niciun creștin marcat de Teologia Reformată nu respinge aceasta. A se vedea: C. C. Ryrie, *Dispensationalism*, Bielefeld (CLV) 2016, de la pag. 60.

¹⁰ Starea eternă prin definiție nu este, desigur, o epocă de timp.

Notă cu privire la grafic: Astfel de grafice au întotdeauna slăbiciunile lor. De exemplu, există epoca conștiinței sau a guvernării - dar aceasta nu înseamnă că conștiința nu a mai fost valabilă în timpul epocii guvernării sau a Legii. În mod similar, după epoca care a fost caracterizată în special de guvernare, au existat încă guvernări. Diagrama arată doar că aceste epoci au fost *caracterizate de lucruri deosebite* și că fiecare epocă s-a încheiat în declin.

Epoca inocenței

În prima (posibil scurtă) epocă a istoriei umane, Dumnezeu a dat primului cuplu uman o singură regulă:

- **Geneza 2.17:** Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci.

Însă Eva s-a lăsat ispășită și i-a dat și soțului ei o parte din fruct. Prima epocă se încheie cu eșecul omului, deși acesta ieșise foarte bine din mâna lui Dumnezeu. Omul a trebuit să părăsească Grădina Eden și a început o nouă epocă.

Epoca conștiinței

Această epocă este caracterizată de absența oricăror reguli din partea lui Dumnezeu. După ce a părăsit Grădina Eden, omul a trebuit să poarte povara, cu conștiința, pe care o dobândise prin căderea în păcat, de a distinge între bine și rău:

- **Geneza 3.22:** Omul a ajuns ca unul dintre Noi, să cunoască binele și răul.

Apropierea de Dumnezeu, care umbla „în răcoarea zilei” (Geneza 3.8) în Grădina Eden, devenise acum imposibilă. Deși Dumnezeu a căutat contactul cu Adam chiar și după cădere, apropierea din zilele anterioare dispăruse. În această nouă epocă, omul a trebuit să învețe „că Dumnezeu l-a făcut pe om drept; dar ei au căutat tot felul de născociri” (Eclesiastul 7.29). Această epocă s-a încheiat în cel mai profund declin. Lui Dumnezeu I-a părut rău că l-a făcut pe om, într-adevăr, „S-a mâhnit în inima Sa” (Geneza 6.6). Această epocă, în care *conștiința* era singurul etalon pentru evaluarea binelui și răului, s-a încheiat cu Potopul. Doar Noe și familia sa au găsit favoare în ochii lui Dumnezeu.

Epoca limitării răului (guvernarea)

„Lumea *veche* (de atunci)”, cum avea să o numească mai târziu Petru (2 Petru 2.5; 3.6), nu a fost cruțată și a pierit. Petru numește lumea nouă, în care Noe a intrat când a ieșit din arcă, „cerurile și pământul *de acum*” (2 Petru 3.7). În același pasaj, apostolul anunță că și această lume nouă va dispărea într-o zi în foc. Chiar dacă mulți nu vor să recunoască aceasta: această lume nu se îndreaptă spre un viitor măreț.

Noe și familia sa au populat lumea nouă și Dumnezeu i-a dat două reguli de urmat. În epocile inocenței și ale conștiinței, omului i s-a dat pentru hrană doar ierburile purtătoare de semințe și fructele pomilor purtători de semințe (Geneza 1,29). Acum, Dumnezeu i-a dat în mod expres

Teologia legământului

omului și toate creaturile vii pentru hrană, atâta timp cât acestea erau mâncate fără sânge. De asemenea, Dumnezeu i-a dat lui Noe „sabia” (compară cu Romani 13.4): oricine ar fi vărsat sânge de om, trebuia să-i fie vărsat și sângele lui (Geneza 9.3-6). Pedepsa cu moartea a fost introdusă în cazul crimei. Atunci când Cain l-a ucis pe fratele său Abel, acesta *nu* trebuia ucis cu orice preț! Așadar, Dumnezeu i-a încredințat lui Noe o guvernare.

- **Geneza 9.3,6:** Tot ce se mișcă și trăiește vă va fi de mâncare: vi le-am dat pe toate ca și iarba verde Celui care varsă sânge de om, de către om i se va vărsa sângele lui.

Chiar de la începutul epocii, Noe a eșuat, pentru că nu s-a putut „guverna” singur. S-a îmbătat și fiul său Ham i-a expus goliciunea. Fiul lui Ham (Canaan) a fost blestemat din cauza aceasta. Răul intrase deja din nou în această lume nouă. Finalul acestei epoci îl găsim în istoria Turnului Babel, unde omul, în exaltarea sa, a vrut să construiască un turn până la cer. Dumnezeu a exercitat judecata prin încurcarea limbilor (Geneza 11.9). Această epocă s-a încheiat în cea mai profundă idolatrie. Iosua 24.2 spune încă despre tatăl lui Avraam: „Părinții voștri, Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor, au locuit în vechime dincolo de râu și au slujit altor dumnezei”. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a vrut să lase lumea în voia sorții.

Epoca promisiunii

În Avraam, Dumnezeu l-a găsit pe „unul” cu care dorea să meargă pe o nouă cale a *făgăduinței*. În Isaia 51.2 citim:

- **Isaia 51.2:** Priviți la Avraam, tatăl vostru, și la Sara, care v-a născut. Pentru că Eu l-am chemat când era singur și l-am binecuvântat și l-am înmulțit.

Avraam urma să fie strămoșul unui popor, asupra căruia Dumnezeu Își îndrepta privirea. Dar chiar și în primele zile ale acestei noi ere, Avraam eșuează în diverse moduri. O trece pe Sara, soția sa, drept sora sa. În loc să se încreadă în Dumnezeu, așa cum se vestește în chemarea lui Avraam (Geneza 12.1-3), Avraam nu s-a refugiat la Dumnezeu, ci, în cele din urmă, la Sara (Geneza 12.13) cu o minciună cauzată de constrângere. În loc ca națiunile să fie binecuvântate prin Avraam, așa cum s-a promis, ele au fost în schimb lovite de plăgi (Geneza 12.17). Cu toate acestea, viața lui Avraam este un mare exemplu de intimitate și apropiere de Dumnezeu. Nu în ultimul rând, el este numit „prietenu lui Dumnezeu” (Isaia 41.8).

Cu regret, și această epocă a promisiunii făcute lui Avraam, care urma să continue în urmașii săi, este caracterizată și de declin și slăbiciune. De asemenea, această epocă se afundă în idolatrie, astfel încât Dumnezeu trebuie să intervină din nou (Ezechiel 20.8; Exodul 3.7-15) și să aducă judecata egiptenilor asupra națiunii slabe de sclavi a lui Israel. Așa se spune în Exodul 1.13,14: „Și egiptenii i-au înrobit pe fiii lui Israel cu asprime. Și le-au amărât viața prin muncă grea.”

Epoca Legii

Dumnezeu intervine din nou și pregătește un vas pentru a elibera această națiune de sclavi din Egipt, nu datorită unor fapte speciale ale acestui popor, ci numai datorită harului și dragostei:

Teologia legământului

- **Deuteronomul 7.7,8:** Nu pentru că ați fi mai mulți decât toate popoarele S-a alipit DOMNUL de voi și v-a ales, pentru că voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele; ci pentru că DOMNUL v-a iubit și pentru că El ține jurământul pe care l-a jurat părinților voștri, de aceea v-a scos DOMNUL cu mână tare și v-a răscumpărat din casa robilor, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului.

Moise urma să devină instrumentul din mâna lui Dumnezeu pentru a elibera această națiune de sclavi maltratați. Prin mielul de Paște și o minune puternică la Marea Roșie, poporul nu a fost doar răscumpărat, ci și eliberat de vrăjmașii săi. La Sinai, Dumnezeu a dat poporului Legea și cele Zece Porunci. Deși promisiunea făcută lui Avraam nu a fost anulată, această nouă epocă a fost marcată de Legea de la Sinai. Toată viața și serviciul divin erau reglate prin Lege. Reglementările dietetice s-au schimbat, de asemenea, masiv, iar domeniul pentru care era prevăzută pedeapsa cu moartea a fost extins: pedeapsa cu moartea nu mai era acum doar pentru crimă (Leviticul 20; 24; Deuteronomul 13; 17; 21; 22).

Și în această epocă a devenit rapid clar că omul este de neîmbunătățit. Legea, care a fost dată pentru viață, nu va face decât să sublinieze și mai clar păcătoșenia omului (compară cu Romani 7). Ca și în celelalte epoci anterioare, omul a eșuat și în această epocă chiar de la început: Legea tocmai fusese dată, când el a păcătuit împotriva primei porunci cu vițelul de aur. Deși Dumnezeu Și-a continuat calea cu acest popor și l-a condus mai întâi în mod nevăzut și apoi prin judecători, preoți, împărați și profeți, toate aceste faze au arătat de asemenea rapid declinul.

După ce poporul Israel a experimentat o divizare în împărăția de nord și de sud (zece seminții și două seminții), împărăția de nord a intrat în captivitate asiriană în jurul anului 722 î.Hr. și împărăția de sud în captivitate babiloniană între 606 și 586 î.Hr. Judecata deplină s-a abătut apoi asupra capitalei Israelului în anul 70 d.Hr., când Templul din Ierusalim a fost distrus, făcând imposibilă slujirea divină. Poporul lui Israel a fost împrăștiat în toate direcțiile. Această situație continuă până în prezent, deși mulți iudei s-au întors deja în țara lor. Deși există un stat Israel din 1948, serviciul divin iudaic în Ierusalim nu este posibil nici astăzi.

Epoca harului

Odată cu respingerea Domnului Isus ca Împărat al lui Israel, a început o altă epocă nouă. Dumnezeu nu a uitat planul Său cu Israelul și legământul Său cu Avraam, dar înainte ca acest plan să poată fi realizat (compară cu Luca 1.70), Dumnezeu a introdus timpul harului. În Epistola către Efeseni, apostolul Pavel scrie că i-a fost încredințată „administrarea harului lui Dumnezeu” pentru acest timp:

- **Efeseni 3.2:** ... dacă, în adevăr, ați auzit de *administrarea harului lui Dumnezeu* care mi-a fost dată pentru voi ...

Acesta este motivul pentru care putem numi pe bună dreptate epoca de astăzi *un timp al harului*.

Această epocă a harului este o taină „care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5) - o taină care a fost ascunsă adânc în inima lui Dumnezeu și care acum a fost făcută cunoscut prin apostolul Pavel (Efeseni 3.2-12). Dacă epocile anterioare au fost caracterizate de promisiuni, speranțe și binecuvântări pământești, această nouă epocă ar trebui

să fie caracterizată de o chemare cerească, binecuvântări cerești și speranțe cerești (Evrei 3.1; Efeseni 1.3; Coloseni 1.5; 1 Petru 1.4).

Însă, ceea ce am constatat deja în toate epocile anterioare, vedem și aici: declinul timpuriu. Astfel, apostolul Pavel avea să spună cu puțin timp înainte de plecarea sa din Efes: „Știu că după plecarea mea vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma” (Faptele apostolilor 20.29). La sfârșitul vieții sale, a trebuit să îi scrie tânărului Timotei: „Știi aceasta, că toți care sunt în Asia s-au întors de la mine” (2 Timotei 1:15). Nu că toți cei din Asia se îndepărtaseră de credință; nu, mulți respinseseră învățătura lui Pavel - și anume calea creștinului cu o orientare constant cerească. Această cale era prea îngustă pentru mulți creștini. Chiar și astăzi, mulți creștini nu înțeleg că aceasta nu înseamnă doar că drumul nostru se termină în cer, ci că suntem deja cetățeni ai cerului astăzi și avem sarcina de a trăi pe pământ ca cetățeni ai cerului (compară cu Filipeni 3.20).

Declinul creștinătății timpurii poate fi recunoscut în special prin compararea primei și a celei de-a doua epistolă către Timotei. În prima epistolă, apostolul îi scrie lui Timotei că au existat *persoane* care au respins calea unui creștin ceresc¹¹. În cea de-a doua epistolă către Timotei, apostolul descrie declinul, care a fost exprimat și prin faptul că *toți* cei care erau în Asia l-au părăsit. Mai erau doar câțiva (de exemplu, Onisifor; 2 Timotei 1.15,16) care încă mai țineau de Pavel (și de învățătura lui); cei mulți, în schimb, se îndepărtaseră. Apostolul Pavel îi arată tânărului Timotei ce cale ar putea urma în perioadele acestui declin. Apropos, recomand un studiu al celor a doua și a treia epistolă [2 Corinteni; 2 Tesaloniceni; 2 Timotei; 2 Petru; 2 Ioan; 3 Ioan; scrisoarea deschisă către Efeseni din Apocalipsa] din Noul Testament. Nu este greu de recunoscut că acestea au fost scrise *în vremuri și pentru vremuri* de declin.

Prin urmare, declinul¹² a jucat deja un rol deloc neglijabil în creștinătatea timpurie și se va încheia cu o mare apostazie (2 Tesaloniceni 2.3). Dacă interpretăm scrisorile deschise din Apocalipsa în termenii istoriei Bisericii, putem vedea aceasta și aici: ele încep cu Efesul și cu părăsirea „dragostei dintâi”, adică într-un moment în care cu puțin timp înainte energia dragostei dintâi era încă evidentă (compară cu Epistola către Efeseni). În cele din urmă, decăderea crește până la Laodiceea și până la vărsarea adunării din gura Domnului. Prin urmare, nu avem niciun motiv să ne așteptăm la o mare înnoire a Bisericii în ansamblu, chiar dacă Dumnezeu, în harul Său, poate acorda în mod repetat treziri, în special în țările care au fost până acum în cel mai adânc întuneric. Dar chiar și în aceste țări nu putem observa că *natura cerească* reală a creștinului și poziția minunată asociată cu aceasta și poziția Bisericii înaintea lui Dumnezeu în legătură cu o trezire sunt cu adevărat cunoscute în plinătatea lor la mulțimea creștinilor.

¹¹ Un creștin ceresc nu este un creștin în cer, ci este unul care este conștient de chemarea și poziția sa cerească. A se vedea capitolul 14 „Poziția cerească a credinciosului”.

¹² Unii cititori devin oarecum neliniștiți la termenul „declinul Bisericii”. Dar doar pentru că idei false au fost asociate cu acest termen, nu trebuie să cădem de pe cal pe partea cealaltă și să respingem ceva care, în opinia mea, este perfect clar din Sfânta Scriptură. Cititorul lipsit de prejudecăți poate recunoaște din Sfânta Scriptură că un declin al creștinătății timpurii a început foarte devreme și chiar Domnul Isus vorbește despre aceasta. atunci când El îi pregătește pe ucenici pentru vremea Împărăției cerurilor în Matei 13 (a se vedea parabola neghinei, a seminței de muștar și a aluatului). A se vedea și: <https://www.soundwords.de/a9673.html>.

Epoca Împărăției păcii

Epoca harului lui Dumnezeu, această intercalare cerească în căile lui Dumnezeu cu omenirea, se încheie cu răpirea credincioșilor (1 Tesaloniceni 4.13-18). După aceasta, începe „ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10). Aceasta va dura în total șapte ani, ceea ce corespunde ultimei săptămână-an din cele 70 de săptămâni-an ale lui Daniel 9. La mijlocul acestor șapte ani, va începe un necaz deosebit pentru Israel (Ieremia 30.7), la sfârșitul căruia Domnul Isus Se va întoarce cu putere și glorie și Își va instaura *Împărăția păcii* (Matei 24.15-31).

Apocalipsa 20.2,3: Și [îngerul] l-a apucat pe balaur, șarpele cel vechi, ... și l-a aruncat în Adânc, și a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească națiunile, până când se vor împlini cei o mie de ani.

Atunci se vor împlini toate promisiunile neîmplinite ale profeților Vechiului Testament (de exemplu, Ieremia 31.31-34; Isaia 2.24; 32). „Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.29).

Toate epocile din istoria omenirii s-au încheiat cu un eșec. Cu regret, și această epocă nu face excepție. Ea se încheie chiar cu o puternică rebeliune a lui satan. După ce satan a fost legat timp de o mie de ani (Apocalipsa 20.1-3), el va fi eliberat pentru o scurtă perioadă de timp la sfârșit, pentru a câștiga încă o dată o mulțime uriașă de oameni pentru el și planurile sale malefice. În cele din urmă, Dumnezeu va executa judecata finală asupra lui satan și a celor care i-au urmat înșelăciunea (Apocalipsa 20.7-15).

Apoi va începe timpul glorios, când Dumnezeu va crea un cer nou și un pământ nou (Apocalipsa 21). Păcatul va fi atunci eliminat din cosmos. Domnul Isus a pus temelie pentru aceasta pe crucea de pe Golgota, când a suferit ca Miel al lui Dumnezeu (Ioan 1.29). Toate efectele acestei mari lucrări vor fi vizibile în toată eternitatea, când Dumnezeu va fi totul și în toate (1 Corinteni 15.28). Biserica - mireasa Mielului - va fi în casa Tatălui pentru eternitate (Ioan 14.1-3) și va fi numită „cortul lui Dumnezeu cu oamenii” (Apocalipsa 21.3). Atunci scopul etern al lui Dumnezeu va fi realizat. Aceasta ar trebui să ne facă cu adevărat bucuroși și fericiți când ne gândim la evenimentele excepționale de care ne apropiem.

Concluzie

În opinia mea, împărțirea în epoci diferite este foarte utilă, deoarece ne ajută să cunoaștem epoca deosebită și remarcabilă în care trăim. De asemenea, suntem mai puțin în pericol de a trăi conform principiilor și normelor unei epoci care nu ne este destinată. Această clasificare este mai puțin pentru a oferi un grafic frumos la sfârșit și mai mult pentru a vedea că fiecare epocă s-a încheiat în declin și acest fapt ne arată că nu putem interpreta niciodată parabolele grăuntelui de muștar sau a aluatului (compară cu Matei 13) într-un sens pozitiv, așa cum se face adesea în Teologia Reformată, deoarece nu înflorirea creștinismului este prezentată în aceste parabole, ci declinul și decăderea sa.

Dumnezeu a găsit o cale cu omul în fiecare epocă; El nu a lăsat niciodată firul să se rupă și chiar la „împlinirea vremii”, după ce omul, în răutatea sa, L-a adus pe Fiul lui Dumnezeu pe crucea rușinoasă, El încă a realizat un plan grandios: „nemărginita bogăție a harului Său în bunătate” (Efeseni 2.7). Nouă ni se permite să avem astăzi parte de acest plan, iar aceasta este pentru

Teologia legământului

gloria lui Dumnezeu (Efeseni 1.1-13). Fiecare epocă era caracterizată de declin și eșec; o epocă nu este niciodată restaurată, ci întotdeauna înlocuită de o nouă epocă. Cu toate acestea, este mai mult decât interesant faptul că fiecare epocă își va găsi împlinirea în viitoarea Împărăție de o mie de ani.¹³

Pentru noi, creștinii credincioși, aceasta înseamnă: noi nu putem restabili stările inițiale ale creștinătății timpurii, dar putem interveni ca principiile să fie puse în aplicare și astăzi, în vremuri de declin. Unitatea vizibilă a creștinilor credincioși a fost distrusă de nenumărate sciziuni.¹⁴

Fratele Timotei, mult mai tânăr, a fost pregătit pentru această perioadă de bătrânul apostol Pavel. Ca un administrator credincios, el trebuia să susțină și să vestească învățătura lui Pavel (2 Timotei 2; 3). El trebuia să se depărteze de nedreptate și să se separe cu hotărâre de credincioșii care îl dezonorau pe Dumnezeu (2 Timotei 2.18-22). Apostolul l-a încurajat că, pe această cale, va întâlni întotdeauna oameni care gândesc la fel ca el: „Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, *cu cei* care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.22). Domnul nu are altă cale pentru noi!

Titlul original: Bundestheologie

Sursa: Reformatorische Theologie - was steckt dahinter?

Editura Daniel-Verlag, 2025, pag. 33-48.

¹³ Epoca făgăduinței sub Avraam își găsește împlinirea în Împărăția de o mie de ani, când toate națiunile vor fi binecuvântate în Hristos. Epoca preoților își va găsi împlinirea în Hristos, „Marele preot” conform rânduiei lui Melhisedec. Vremea împăraților își va găsi împlinirea în Hristos, adevăratul Împărat al lui Israel. Epoca Legii își va găsi împlinirea atunci când legea va fi scrisă în inimile credincioșilor în Împărăția de o mie de ani, iar epoca Bisericii își va găsi, de asemenea, împlinirea în Împărăția de o mie de ani, atunci când Hristos o va prezenta glorificată.

¹⁴ Cu toate acestea, chiar și astăzi putem vedea unitatea în pâinea cea una, atunci când frângem pâinea și ar trebui să acționăm în unitate și părtășie conform principiului că Adunarea este una singură, pe cât posibil, și să nu pierdem niciodată din vedere Adunarea (Biserica) mondială.